

Aamunkoitto

Kristuksen läsnäolon airu

Aamunkoitto-Lehti

Marraskuu 2025

Sisällysluettelo

PÄÄARTIKKELI	2
JUMALAN NÄKEMYS SODASTA JA VÄKIVALLASTA	2
RAAMATUN OPISKELU	23
JEREMIAN PELASTUS.....	23
JERUSALEMIN KAATUMINEN.....	26
EZEKIELIN MERKKI.....	30
KANSALLE ANNETTU VAROITUS	33
EZEKIELIN NÄKY JUMALAN VALTAKUNNASTA	37
KRISTILLINEN ELÄMÄ JA OPPI	40
OLKAA ROHKEITA.....	40

Seuraa mukana Raamatusta!

Jumalan näkemys sodasta ja väkivallasta

***”Hän lopettaa sodat maan ääriin asti, hän rikkoo
jouset ja katkaisee keihäät, hän polttaa
sotavaunut tulella.”
Psalmi 46:9***

Olemme nyt pitkällä 2000-luvulla. Maailman tilanne heikkenee nopeasti. Ihmiset, joihin olemme luottaneet, asiat, jotka olemme oppineet tuntemaan ja joista olemme nauttineet, ja jotka olemme jopa pitäneet itsestään selvinä, ovat katoamassa. Monet ihmiset elävät nykyään jatkuvassa pelon tilassa. Näemme omakohtaisesti, että maailman jännitteet ovat kaikkien aikojen korkeimmillaan. Konfliktit, sodat ja terroriteot täyttävät nyt otsikot ja uutisraportit. Maailma on joutunut hurjaan pyörteeseen, joka on saanut monet pelkäämään olemassaolonsa puolesta. Maapallolla on käynnissä taistelu hyvän ja pahan oletettujen voimien välillä. On annettu aseisiin kutsumus, joka on johtanut väkivallan kostamiseen väkivallalla. Yksilöihin on

kohdistettu suurta painetta ”liittyä taisteluun” hinnalla millä hyvänsä.

Ihmiskunta ei yleensä etsi apua Jumalalta, vaan luottaa omiin keinoihinsa rauhan tuomiseksi maailmaan. Tässä tilanteessa Jumalan lapset joutuvat tekemään monia tärkeitä päätöksiä. Mitä Raamattu opettaa väkivallasta, sodasta ja tappamisesta? Miten Raamattua voidaan käyttää perustana sodan ja väkivallan vastustamiselle? Toivomme, että seuraava keskustelu auttaa lukijaa löytämään vastaukset näihin tärkeisiin kysymyksiin.

Vanhan testamentin kuvaukset Jumalasta

Jumalaa kuvataan Raamatussa usein sotaisilla termeillä – ”Herran viha” ja ”Herran kiivaus”, kuten mainitaan 4. Mooseksen kirjassa 11:10,33. Taivaallinen Isä on kuin ”kuluttava tuli”, sillä ”pelottavaa on joutua elävän Jumalan käsiin”. (5. Mooseksen kirja 4:24; Heprealaiskirje 10:31). ”Minulle kuuluu kosto ja palkka” (5. Mooseksen kirja 32:35). Herra on ”kiivas Jumala” ja ”soturi”, joka nousee tuomitsemaan kansat määrättynä aikana. 2. Mooseksen kirja 20:5; 15:3

Israelin soturit

Jumalan suhteessa Israelin kansaan näemme, että heitä käskettiin laskemaan itsensä armeijoittain. ”Herra puhui Moosekselle Siinain erämaassa, in seurakunnan majassa, ... sen jälkeen, kun he olivat tulleet Egyptin maasta, sanoen: Laskekaa kaikki Israelin lasten seurakunta, heidän sukukuntansa mukaan, isänsä talon mukaan, heidän nimien lukumäärän mukaan, kaikki miehet, jotka ovat laskettavissa. Kaikki, jotka ovat kaksikymmentä vuotta täyttäneitä ja ylöspäin, kaikki, jotka ovat kelpoisia sotimaan Israelissa: sinä ja Aaron laskekaa heidät armeijoittain.” 4. Mooseksen kirja 1:1-3

Israelilaisia johtivat usein soturit heidän taistellessaan saadakseen haltuunsa luvatus maan. Joosua, ”Herran sotajoukon päällikkö”, sai enkeliltä ohjeet Jerikon tuhoamiseksi. (Joosua 5:14; 6:2-5). Trumpettien soidessa ja jumalallisen intervention avulla kaupungin muurit ”kaatuivat” ja ”tuhoutuivat täysin”. Joosua 6:20,21

Jumala opetti kansalleen taistelemaan. Daavid sanoo: ”Siunattu olkoon Herra, minun voimani, joka opettaa käteni sotimaan ja sormeni taistelemaan. Hän on minun hyvytyeni ja linnoitukseni, korkea

tornini ja pelastajani, kilpeni ja se, johon luotan, joka alistaa kansani minun alle.” Psalmit 144:1,2

Jumala taistelee kansansa puolesta

Jumala taisteli kansansa puolesta, kun Egyptin kuningas farao ja hänen armeijansa, joka koostui hevosesta ja vaunusta, ajoivat heitä takaa. ”Kun farao lähestyi, israelilaiset nostivat silmänsä ja näkivät, että egyptiläiset marssivat heidän perässään. He pelästyivät kovasti ja huusivat Herraa. ... Ja Mooses sanoi kansalle: 'Älkää peljätkö, pysykää paikoillanne ja katsokaa Herran pelastusta, jonka hän tänään teille osoittaa, sillä egyptiläisiä, jotka olette tänään nähneet, ette enää ikinä näe. Herra taistelee teidän puolestanne, ja te pysytte rauhallisina. (2. Mooseksen kirja 14:10-14). Meren vedet jakautuivat Jumalan voimalla, ja Israelin kansa pelastui; Egyptin armeijat tuhoutuivat.

Myöhemmästä kokemuksesta kerrotaan: ”Herra puhui Moosekselle ja sanoi: Kosta israelilaisille midianilaiset: ... Ja Mooses puhui kansalle ja sanoi: Varustakaa osa teistä sotaan ja lähettäkää heidät midianilaisia vastaan, ... Jokaisesta heimosta tuhat, kaikista Israelin heimoista, lähetetään sotaan. ... Ja he surmasivat Midianin kuninkaat.” 4. Mooseksen kirja 31:1-8

”Aika jokaiselle tarkoitukselle”

Toinen Vanhan testamentin kirjoitus, jota on syytä tarkastella, löytyy Saarnaajan kirjasta 3:1,3,8: ”Kaikella on aikansa, ja jokaisella asialla on aikansa taivaan alla: ... Aika tappaa ja aika parantaa; aika purkaa ja aika rakentaa; ... Aika rakastaa ja aika vihata; aika sotia ja aika rauhaa.” Monet ihmiset ovat käyttäneet näitä raamatunkohtia oikeuttaakseen tappamisen ja sodankäynnin. Kun tarkastelemme tätä tarkemmin, huomaamme kuitenkin, että Salomo kirjoitti tämän monien aiempien kokemustensa ja havaintojensa perusteella. Hän esittää näkemyksensä yhteiskunnallisesta näkökulmasta. Hän näkee ihmisten työskentelevän ahkerasti kaikenlaisissa ponnisteluissa ja kysyy viisaasti: ”Mitä hyötyä on sillä, joka työskentelee siinä, missä hän työskentelee? Olen nähnyt sen vaivannäön, jonka Jumala on antanut ihmisten pojille harjoittaa.” Jakeet 9,10

Salomo päättää keskustelunsa Saarnaajan kirjassa sanoilla: ”Kuulkaamme koko asian lopputulos: pelkää Jumalaa ja pidä hänen käskynsä, sillä tämä on ihmisen koko velvollisuus. Sillä Jumala tuomitsee jokaisen teon, jokaisen salaisuuden, olipa se hyvä tai paha.” Saarnaaja 12:13,14

Rakkauden Jumala

Edellä esitetyn valossa esitämme nyt monien esittämän perustellun kysymyksen: Jos Jumala on rakkaus, kuten Raamattu kertoo, miten voimme ymmärtää hänen käskynsä Israelin lapsille, kuten ”tuhota” heidän vihollisensa? (1. Johanneksen kirje 4:8,16; 5. Mooseksen kirja 12:2; 20:17). Meidän on muistettava, että Israelin kansa oli Jumalan liiton kansa: ”Sinä olet ainoa, jonka minä tunnen kaikista maan sukukunnista.” Aamos 3:2

Se, että Israelin lapset olivat Jumalan valittu kansa, opetetaan selvästi Raamatussa. Huomaamme profeetta Jeremian sanat: ”Niin minä olen saanut koko Israelin huoneen ja koko Juudan huoneen kiintymään minuun, sanoo Herra, jotta he olisivat minulle kansa, nimi, ylistys ja kunnia.” Minä olen ”kaikkien Israelin sukujen Jumala, ja he ovat minun kansani.” (Jeremia 13:11; 31:1). Puhuessaan Israelin kahdentoista heimon isälle Jaakobille Jumala sanoi: ”Sinussa ja sinun jälkeläisissäsi siunataan kaikki maan sukukunnat.” 1. Mooseksen kirja 28:14

Kanaanin maa oli luvattu Abrahamin ”suvulle” eli jälkeläisille, eli Israelille, vuosisatoja aiemmin. (1. Mooseksen kirja 11:31; 12:5-7). Kuitenkin muut kansat olivat asettuneet maahan ennen israelilaisten saapumista sen laillisina perillisinä Joosuan johdolla.

Kanaanin luvattu maa oli kauheassa kunnossa, kun Israel tuli ottamaan sen haltuunsa. Filistealaiset, amorilaiset ja muut, jotka olivat miehittäneet maan, olivat hyvin turmeltuneita, sillä he harjoittivat kaikenlaista epäjumalanpalvontaa, jopa ihmisuhreja väärien jumaliensa ja uskontonsa yhteydessä (). (5. Mooseksen kirja 18: 9-14). Heidän pahuutensa ja turmeltuneisuutensa oli saavuttanut sellaisen tason, että Jumala, viisaudessaan ja oikeudenmukaisuudessaan, katsoi parhaaksi tuhota heidät ja sijoittaa maahan kansan, joka hänen ohjeidensa mukaisesti saavuttaisi korkeamman sivilisaation tason.

Siksi Jumala käski israelilaisia valloittamaan Kanaanin. Se ei ollut jotain, mitä tehtiin ilman hänen lupaa ja ohjausta. Ennen lupauksen maahan saapumista Herra oli laatinut israelilaisille lakijärjestelmän. He ymmärsivät, että jos he eivät noudattaisi näitä lakeja, heitä rangaistaisiin. Yksi näistä laeista oli: "Älä tapa." (2. Moos. 20:13). Israelin naapurit sotivat jatkuvasti heitä vastaan, mutta jos Israel tottelisi Jumalaa, hän auttaisi heitä. Jos he kuitenkin rikkoisivat Jumalan käskyjä, hän antaisi heidän vihollistensa voittaa. 3. Moos. 26:3,6-8,14,17

Väliaikainen tilanne

Myöhemmin Vanhan testamentin aikana Jumala teki profeettojen kautta selväksi, että nykyinen pahuuden, vihan, sodan ja köyhyyden aika oli väliaikainen tilanne. Hänen suunnitelmansa lopulta poistaa kaikki sodat, vihan, epätoivon ja köyhyyden. Tämä tapahtuu, kun hänen valtakuntansa perustetaan. Profeetta Jesajan kautta Jumala sanoi tästä ajasta: ”He taovat miekkansa auroiksi ja keihäänsä viiniköynnösten leikkausveitsiksi. Kansakunta ei enää nosta miekkaa kansakuntaa vastaan, eikä he enää opi sotaa.” ”He eivät tee pahaa eivätkä tuhoa koko minun pyhällä vuorellani.” Jesaja 2:4; 11:9

Uuden testamentin näkemys sodasta

Tarkastellaanpa nyt Jumalan opetuksia Uudessa testamentissa, jossa pian käy ilmi, että muutos on tapahtunut. Taivaallinen Isä kohtelee nyt Israelin kansaa eri tavalla, ja kaikki alkaa hänen Pojastaan, Jeesuksesta. Ennen ihmiseksi tulemistaan Jumalan Poikaa kutsutaan Jumalan ”Sanaksi [kreikaksi: logos]”. (Joh. 1:1). Myöhemmin samassa luvussa Johannes kirjoittaa: ”Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, (ja me näimme hänen kirkkautensa, Isän ainoan pojan kirkkauden), täynnä armoa ja

totuutta.” (jae 14). ”Hän oli maailmassa, ja maailma on syntynyt hänen kauttaan, mutta maailma ei tuntenut häntä. Hän tuli omiensa luo, mutta omat eivät ottaneet häntä vastaan.” (jakeet 10,11). Tiedämme, että ”omat” viittaa Israelin kansaan. He hylkäsivät hänet, täyttäen Raamatun sanan: ”Hän on halveksittu ja hyljätty ihmisten keskuudessa.” Jesaja 53:3

Kun Pilatus kysyi juutalaisilta, jotka olivat kokoontuneet Herramme oikeudenkäyntiin: ”Mitä minä teen Jeesukselle, jota kutsutaan Kristukseksi? He kaikki sanoivat hänelle: Ristiinnaulitse hänet.” (Matteus 27:22). Kuten luemme kertomuksen lopussa, Pilatus pesi kätensä asiasta, koska ei löytänyt hänessä mitään syyllisyyttä. ”Silloin kaikki kansa vastasi ja sanoi: ’Hänen verensä olkoon meidän ja meidän lastemme päällä’.” Matteus 27:25

Koko palvelutyönsä ajan Jeesus halusi auttaa Israelia. ”Jerusalem, Jerusalem, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka sinulle on lähetetty, kuinka usein minä olen halunnut koota sinun lapsesi, niin kuin kana koottaa poikansa siipensä alle, mutta te ette ole halunneet! Katso, teidän temppelinne jää teille autioksi.” (Luukas 13:34,35). Koska Israel hylkäsi Jumalan ainoan pojan, se ei saanut sitä, mitä oli kauan etsinyt. Se oli halunnut saada jatkuvia

siunauksia ja vaurautta Jumalan johdolla. ”Mitä sitten? Israel ei ole saanut sitä, mitä se etsii ... (Kuten on kirjoitettu: Jumala on antanut heille uneliaisuuden hengen, silmät, joilla he eivät näe, ja korvat, joilla he eivät kuule;). tähän päivään asti.” Roomalaiskirje 11:7,8

Esimerkkejä, joista voimme oppia

Mainitsemme nyt jälleen Raamatun avulla Jumalan Vanhan testamentin suhteen Israelin kanssa. ”Veljet, en halua teidän olevan tietämättömiä siitä, että kaikki meidän isämme [israelilaiset] olivat pilven alla ja kaikki kulkivat meren läpi; ... Nämä asiat olivat meille esimerkkejä, jotta emme himoitsisi pahoja asioita, kuten hekin himoitsivat.” 1. Korinttolaiskirje 10:1,6

Tästä kertomuksesta saamme varoituksia ja mahdollisuuden oppia Israelin virheistä, jotta voimme tehdä parhaamme palvellaksemme Jumalaa. Luonnollinen Israel ei koskaan ollut ehdottomasti perillinen mistään osasta lupausta, joka annettiin Abrahamille: ”Sinussa siunataan kaikki maan sukukunnat.” (1. Mooseksen kirja 12:3). Kun Jumala solmi liiton Israelin kanssa, oli selvää, että jos he noudattaisivat lakia, he saisivat ikuisen elämän. Tämä antaisi heille mahdollisuuden periä Abrahamille annetun lupauksen ja antaisi heille etuoikeuden siunata ”kaikki maan sukukunnat”.

Jumalan lupauksien perilliset

Apostoli Pietarin sanat ”Lupaus on teille ja teidän lapsillenne” ovat täysin sopusoinnussa kaiken sen kanssa, mitä Herra on tehnyt Israelin kanssa, mukaan lukien liitto, jonka hän solmi heidän kanssaan palvelijansa Abrahamin lapsina. (Apostolien teot 2:39). Heillä oli yhä tämä toiv in Jeesuksen aikana, kuten Paavali sanoi: ”Tätä lupasta meidän kaksitoista heimoamme, jotka palvelevat Jumalaa yötä päivää, toivovat saavansa.” (Apostolien teot 26:7). Kun Israel kansakuntana osoittautui kelvottomaksi Abrahamin lupauksien perilliseksi, se symbolisesti katkaistiin, ja pakanaille annettiin mahdollisuus tulla sen tilalle. Nämä pakanat, nyt yksilöinä, saattoivat tulla osallisiksi ”oliivipuun juuresta ja rasvasta”, toisin sanoen Abrahamin lupauksista. Roomalaiskirje 11:17

Siitä lähtien vain ne yksilöt, juutalaiset tai pakanat, jotka ottivat vastaan Kristuksen, tehtiin ”lupauksen mukaisiksi perillisiksi” Abrahamin hengellisen siemenen jäseninä. (Gal. 3:29). ”Kivi [Jeesus], jonka rakentajat [Israel kansakuntana] hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi: ... Jumalan valtakunta otetaan teiltä pois ja annetaan kansalle, joka tuottaa sen hedelmät.” Matteus 21:42,43

Koska Israel ei ollut valmis toimimaan muiden kansojen siunaukseksi, sen asema Jumalan liiton alla lakkautettiin, ja lupaus olla ”pappeuden valtakunta ja pyhä kansa” lakkautettiin myös (2. Moos. 19:6). Se ”annettiin kansalle”, hengelliselle Israelille – ”kuninkaalliselle papistolle, pyhälle kansalle” (1. Piet. 2:9). (1. Pietarin kirje 2:9). Meille kerrotaan, että tämä kansa on erillinen ja erilainen kuin kaikki muut ja että Jumala on kerännyt sen kaikkien maan kansojen joukosta – ”kansaksi hänen nimeensä”. Apostolien teot 15:14

Väkivallan ja sodan hylkääminen

Meidän Herramme Jeesus Kristus on varmasti avain Uudessa testamentissa esitettyjen opetusten muutokseen. Jeesus hylkäsi väkivallan ja sodankäynnin käsitteet, jotka olivat tulleet tunnetuiksi ja hyväksytyiksi maailmassa. Opetuksillaan ja esimerkillään hän antoi meille paljon korkeamman standardin. ”Uuden käskyn minä annan teille: rakastakaa toisianne, niin kuin minä olen rakastanut teitä, niin rakastakaa tekin toisianne. Tästä kaikki tuntevat, että olette minun opetuslapsiani, jos rakastatte toisianne.” (Joh. 13:34,35). Tämä on korkeampi käsky, korkeampi laki kuin se, joka annettiin juutalaisille heidän liitossaan Jumalan kanssa. Kristuksen antama laki on kristittyjen liiton

laki; se on rakkauden laki. Se on annettu kaikille, jotka ovat tulleet Kristuksen kouluun ja jotka toivovat pääsevänsä osaksi hengellistä Israelia. Jeesus tiivistä rakkauden käskyn näin: "Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, koko sydäimestäsi, koko sielustasi ja koko mielestäsi. ... Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi." Matteus 22:37,39

Väkivalta, joka on synnin seurausta, on nykyään levinnyt laajalle maailmassa. Se esiintyy monissa muodoissa ja koskettaa tavalla tai toisella lähes jokaista kulttuuria. Saatana, synnin aiheuttaja, kulkee maailmassa "kuin ärjyvä leijona, ... etsien ketä hän voisi syödä" (1. Piet. 5:8). Hän on "tämän maailman jumala" ja "sokaissut niiden mielet, jotka eivät usko" (2. Kor. 4:4). Saatanan vaikutuksen vuoksi väkivalta on levinnyt nyky-yhteiskuntaan.

Nykyään näemme väkivaltaa kodeissa, naapurien keskuudessa, kouluissa, kirkoissa ja työpaikoilla, jopa vieraiden keskuudessa, puhumattakaan väkivaltaisista konflikteista kansakuntien välillä. Kaikki tämä on vastoin Jeesuksen opetuksia. Hän torjui väkivallan ja henkilökohtaisen voimankäytön riitojen ratkaisemiseksi. Esimerkiksi Johanneksen evankeliumissa 18:10,11 Jeesus nuhteli Pietaria, kun tämä veti miekkansa esiin ylipapin palvelijaa

vastaan, mikä johti palvelijan loukkaantumiseen. Hän sanoi Pietarille: ”Pane miekka tuppeen.”

Emme kuule enää koskaan, että opetuslapset olisivat käyttäneet voimaa tai väkivaltaa Herran palveluksessa. Jeesus olisi voinut kutsua apuun ”kaksitoista legioonaa enkeleitä”, mutta hän ei tehnyt niin (Matteus 26:53). Hän ei ollut halukas käyttämään jumalallista voimaa henkilökohtaisen hyvinvointinsa edistämiseen. Jeesus ei koskaan rukoillut vapautusta vaikeuksistaan, vaan kesti ne iloisesti osana uhraustaan. Kristuksen seuraajien tulisi tehdä samoin. ”Olkaa samanmielisiä kuin Kristus Jeesus.” Filippiläiskirje 2:5

Uusi asenne vihollisia kohtaan

Meidän Herramme saarnasi myös uudesta asenteesta vihollisiamme kohtaan. ”Minä sanon teille: Rakastakaa vihollisianne, siunatkaa niitä, jotka teitä kiroavat, tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat, ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä halveksivat ja vainoavat.” (Matteus 5:44). Voimme aluksi sanoa, että tämä on korkea standardi, johon on vaikea yltää, ja olisimme oikeassa. Tällainen rakkaus menee paljon pidemmälle kuin naapurin rakastaminen. On sanottu, että on helppo rakastaa niitä, jotka rakastavat meitä. Vihollisten rakastaminen vaatii kuitenkin sydämen, joka on niin täynnä rakkautta,

että edes vihollinen ei voi herättää sydämessämme pahoja aikomuksia. Siinä ei ole tilaa kostolle tai vihalle.

Tämä ei tarkoita, että hyväksymme pahuuden tai epäoikeudenmukaisuuden, mutta emme saa osallistua siihen. Vastustamme heikkojen ja avuttomien sortamista. Monien nykymaailmassa ajattelutapa on, että on oikeutettua tehdä pahaa toisille pelastaakseen itsensä. Meidän tulee ”vihata pahaa ja rakastaa hyvää”, mutta emme saa kostaa pahaa toisille, edes vihollisillemme (Aamos 5:15). Muistakaamme, että ne, jotka tekevät syntiä ja pahaa Jumalan silmissä, saavat palkkansa. 1. Korinttilaisille 3:8

Elämän periaatteet

Meidän Herramme Jeesus opetti elämän periaatteita, joita leimaavat myötätunto, sävyisyys, armeliaisuus, puhtaus ja rauhanrakentaminen. ”Autuaat ovat surulliset: ... Autuaat ovat sävyiset: ... Autuaat ovat armeliaiset: ... Autuaat ovat puhtaat sydäimestä: ... Autuaat ovat rauhanrakentajat, sillä heidät kutsutaan Jumalan lapsiksi.” (Matteus 5:4-9). Herramme lausui nämä sanat Vuorisaarnaassa opastaakseen opetuslapsiaan ja samalla myös meitä. Hän haluaa meidän olevan myötätuntoisia

vaikeassa tilanteessa olevia kohtaan, harjoittavan nöyryyttä ja itsehillintää, olevan armeliaita toisille, olevan puhtaita sydämeltään, vailla vihaa ja pahuutta, ja olevan aina rauhantekijöitä. Emme aina pysty tekemään näitä asioita täydellisesti, mutta haluamme olla täydellisiä ja puhtaita aikeissamme. Herran kansan tulee olla avulias. ”Kun meillä on siis tilaisuus, tehkäämme hyvää kaikille ihmisille” älkääkä liittykö tämän sotivan maailman tunteisiin. Galatalaisille 6:10

Sydämen puhtaus Jumalaa kohtaan näkyy pyrkimyksissä elää rauhassa ja edistää rauhaa muissa. Apostoli Paavali kirjoitti: ”Eläkää rauhassa kaikkien ihmisten kanssa, sikäli kuin se teistä riippuu” (Roomalaiskirje 12:18). Tämä on erityisen tarpeellista nykyisessä ajassamme, vaikka rauhaa ei vastata meille.

Vanhurskauden viholliset rakastavat ”pimeyttä enemmän kuin valoa, koska heidän tekonsa ovat pahat” (Johannes 3:19). Herra ei etsi näitä, vaan niitä, jotka ovat niin uskollisia vanhurskauden periaatteille, että he noudattavat niitä jopa vihollisiaan kohtaan, kun heitä vainotaan. ”Autuaat olette, kun teitä herjataan ja vainotaan ja kun teitä vastaan puhutaan valheellisesti kaikenlaista pahaa minun tähteni. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa.” (Matteus 5:11,12).

Apostoli Pietari kirjoitti myös: ”Jos joku kärsii kristittyinä, älköön hän häpeäkö, vaan kunnioittakoon Jumalaa sen vuoksi.” (1. Pietarin kirje 4:16). Herramme antaa meille henkilökohtaisen vakuuden, kun hän sanoo: ”Maailmassa teillä on ahdistusta, mutta olkaa rohkeat, minä olen voittanut maailman.” Johanneksen evankeliumi 16:33

Kristittyjen velvollisuudet

Meidän on toteltava ihmisten lakeja, kun ne eivät ole ristiriidassa Jumalan lakien kanssa. Kun ne ovat ristiriidassa, kristityn on kuitenkin oltava vastuussa Jumalan laeista, ei ihmisten. Huomaa tämän suhteen annetut kehotukset. ”Te olette valittu sukupolvi, kuninkaallinen papisto, pyhä kansa, erityinen kansa, jotta te julistaisitte sen ylistystä, joka on kutsunut teidät pimeydestä hänen ihmeelliseen valoonsa. ... Rakkaat ystävät, pyydän teitä vieraana ja muukalaisena olevaa kansaa, pidättymään lihallisista himoista, jotka sotivat sielua vastaan.” (1. Piet. 2:9,11). ”Meidän on toteltava Jumalaa enemmän kuin ihmisiä.” Ap. t. 5:29

Tiedämme, että taivaallinen Isä pitää tottelevaisuutta hänen tahtoonsa erittäin tärkeänä asiana. Tämä on käynyt ilmi monista opetuksista, joita olemme saaneet Israelin kansasta. Jeesus opetti meille

tärkeän periaatteen: "Antakaa siis keisarille keisarin oma ja Jumalalle Jumalan oma" (Matteus 22:21). Meille sanotaan lisäksi: "Alistukaa jokaisen ihmisen asettaman säädöksen alle Herran tähden" (1. Piet. 2:13). "Antakaa siis kaikille, mitä heille kuuluu: verot veronkantajille, tullit tullinperijöille, ... kunnia kunnioituksen ansaitseville" (Room. 13:7). Nämä periaatteet pätevät kaikki paitsi silloin, kun ne olisivat ristiriidassa koulutetun omatuntomme ja Jumalan lakien kanssa.

Taivaallinen Isä toteuttaa kaiken tässä nykyisessä levottomassa maailmassa suunnitelmiansa ja tarkoitustensa mukaisesti. Hän tarkkailee erityisesti sitä, kuinka noudatamme hänen rakkaan Poikansa meille ilmoittamia opetuksia. Nykyajan tuliset myrskyt "kokeilevat jokaisen työn, millainen se on" (1. . Kor. 3:13). Ne paljastavat, millaisen luonteen olemme kehittäneet elämämme aikana. Uskomme tulisi perustua Jumalan kallisarvoisiin lupauksiin, joita kuvataan "kullaksi, hopeaksi ja jalokiviksi". Emme saa rakentaa väärin muilla materiaaleilla, jotka eivät kestä tätä tulikokeita. Apostoli kertoo meille, että kaikki, mikä on rakennettu ihmisten teorioiden, menetelmien ja perinteiden mukaan, kuvataan "puuksi, heinäksi ja oljiksi", tuhoutuu. jakeet 10–15

Taivaallinen Isä sallii kaikkien kansojen pettää itsensä ajattelemalla, että ne voivat ratkaista kaikki maailman ongelmat. Olemme nähneet, että rauha ei ole koskaan kestänyt kauan; uusia konflikteja syntyy yhtäkkiä. Jumala on sallinut nämä tapahtumat valmistellakseen ihmiskunnan maailmaa ikuiseen rauhan valtakuntaansa, jota hallitsee hänen Poikansa, Kristus Jeesus, ”Rauhanruhtinas”. (Jesaja 9:6,7). ”Tulkoon sinun valtakuntasi. Tapahtukoon sinun tahtosi maan päällä”, Jeesus opetti meitä rukoilemaan. Matteus 6:10

Lopuksi

Vanhan testamentin Israelin kokemuksissa Jumala salli sotien käymisen tiettyjen tavoitteiden saavuttamiseksi, jotka koskivat Abrahamille, lisakille ja Jaakobille annettuja alkuperäisiä lupauksia. Suurin osa näistä konflikteista liittyi maahan, joka oli vuosisatoja aiemmin luvattu Israelin kansalle (), mutta joka oli joutunut pakanallisten ja jumalattomien kansojen miehittämäksi. Tällaiset sodat ja konfliktit olivat Jumalan, eivät ihmisten tai maallisten hallitusten, sallimia.

Sen sijaan Uudessa testamentissa Israelin aikaisemmat kokemukset olivat täyttäneet tarkoituksensa Jumalan silmissä. Tarkoitus oli, että

näiden vaikeiden kokemusten kautta opitut läksyt toimisivat ”opettajina”, jotka johtaisivat heidät Kristuksen, rauhan ruhtinaan, luo. Galatalaisille 3:24

Jeesus hylkäsi väkivallan ja sodan käsitteet. Hän opetti esimerkillään ja antamalla käskyn ”rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, koko sydäimestäsi” ja ”rakasta lähimmäistäsi kuin itseäsi”. (Matteus 22:37,39). Tämä uusi asenne vihollisiamme kohtaan hylkää voiman, väkivallan ja tappamisen käytön. Siksi Paavali sanoo meille: ”Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa ja pyhyyteen, jota ilman kukaan ei näe Herraa.” Heprealaiskirje 12:14

Pian alkupuolella mainitsemamme raamatunlause täyttyy: ”Hän lopettaa sodat maan ääriin asti, hän rikkoo jouset ja katkaisee keihäät, hän polttaa sotavaunut tulella.” (Psalmit 46:9). Jumalan sana lupaa lisäksi: ”Väkivaltaa ei enää kuulla maassasi, tuhoa eikä hävitystä sinun rajojesi sisällä, vaan sinä kutsut muurisi pelastukseksi ja porttisi ylistykseksi.” (Jesaja 60:18). Kaikki ne, jotka ovat kuolleet sodan ja muiden väkivaltaisten tekojen seurauksena, herätetään kuolleista. (Johannes 5:28,29). Kaikki ihmiset tulevat jonain päivänä tuntemaan ikuisen rauhan ja saavat mahdollisuuden elää ikuisesti sopusoinnussa palautetulla, täydellisellä maalla. Tällainen loistava lopputulos on huipentuma ”kaiken sen palauttamiselle, mitä Jumala on puhunut

kaikkien pyhien profeettojensa suulla maailman alusta asti”. Apostolien teot 3:21

Jeremian pelastus

Avainjae: Kuningas käski etiopialaisen Ebed-Melechin sanoen: "Ota mukaasi kolmekymmentä miestä ja nosta profeetta Jeremia vankilasta, ennen kuin hän kuolee."
Jeremia 38:10

Valitut raamatunjakeet:
Jeremia 38:1-28

Kaikista Jumalan palvelijoista ihmiskunnan historian aikana profeetta Jeremia on ainutlaatuisen merkittävä. Mieti, kuinka merkittävää oli, että hänet kutsuttiin profeetaksi jo nuorena. Jeremia kirjoitti siitä tapahtumasta: "Silloin Herran sana tuli minulle ja sanoi: Ennen kuin minä sinut äidin kohdussa muodostin, minä sinut tunsin; ennen kuin sinä synnyit, minä sinut pyhitin; minä sinut kansojen profeetaksi asetin. Silloin minä sanoin: 'Ah, Herra Jumala! Katso, en voi puhua, sillä olen nuori. Mutta Herra sanoi minulle: 'Älä sano: "Olen nuori", sillä sinä menet kaikkien luo, joihin minä sinut lähetän, ja mitä minä sinulle käsken, sen sinä puhut. Älä pelkää

heidän kasvojaan, sillä minä olen sinun kanssasi pelastaakseni sinut, sanoo Herra. Jeremia 1:4-8

Voimme hyvin kuvitella, kuinka tämä vaikutti nuoren Jeremian elämään. Loppujen lopuksi Jumala oli puhunut suoraan hänelle! Lisäksi hänelle paljastettiin, että Jumala oli tuntenut hänet jo ennen kuin hän oli muodostunut äitinsä kohdussa. Vielä enemmän Jeremiaa todennäköisesti hämmästytti se, että Jumala oli pyhittänyt hänet jo ennen hänen syntymäänsä ja määrännyt hänet kaikkien kansojen profeetaksi. Ehkä Jeremia horjahti tämän viestin edessä. Hän saattoi hyvin miettiä, kuinka Jumalan tahto toteutuisi tai edes voisi toteutua. Kaikki epäilyt näyttävät poistuneen, kun Jumala antoi hänelle voiman. Luemme: ”Silloin Herra ojensi kätensä ja kosketti suutani, ja Herra sanoi minulle: Katso, minä olen pannut sanani suuhusi. Katso, minä olen tänä päivänä asettanut sinut kansojen ja valtakuntien päälle, juurruttamaan ja kaatamaan, tuhoamaan ja kumoamaan, rakentamaan ja istuttamaan.” (jakeet 9,10). Näiden poikkeuksellisten lupauksien voimaannuttamana Jeremia aloitti palvelutyönsä julistamalla pelottomasti ja uskollisesti Jumalan sanaa Israelille, Juudalle ja kansoille.

Juudan viimeisen kuninkaan Sidkian aikana Juudan johtajat hylkäsivät Jeremian profetiat. Profeetta

kehotti rohkeasti Sidkiaa ja hänen maaherrojaan hyväksymään sen tosiasian, että Jumala oli aikeissa lopettaa heidän hallitus kautensa. Jerusalemin tuhoitettiin. Heidän ainoa mahdollisuutensa selviytyä oli hyväksyä, että Babylonin hyökkäys ja Jerusalemin valloittaminen olivat Jumalan rangaistus heidän jääräpäisestä tottelemattomuudestaan. Jos he alistuivat Jumalan tahtoon, heidän henkensä säästettäisiin. Sen sijaan Sidkian kuvernöörit vaativat Jeremian vangitsemista hylättyyn vesisäiliöön. He sanoivat, että Jeremia heikensi kansan tahtoa – mikä oli maanpetos. Vesisäiliö, johon Jeremia laskettiin, oli täynnä mutaista savea (Jeremia 38:1-6). Voimme kuvitella, millaisia sisäisiä uskon kamppailuja hän koki. Kuoliko hän sinne? Oliko Jumala hylännyt hänet?

Ehkä Jeremia pohti Psalmin 40 sanoja: ”Minä odotin kärsivällisesti Herraa, ja hän kääntyi minuun ja kuuli minun huutoni. Hän nosti minut kauheasta kuilusta, mutaisesta savesta, ja asetti jalkani kalliolle ja vahvasti askeleeni.” Psalmi 40:1,2

Uskomme, että Jumala jatkaa kansansa pelastamista ”mutaisista tilanteista”. Jeremian esimerkki uskollisuudesta ja luottamuksesta inspiroi edelleen Herran kansaa. ”Jumala on meidän turvamme ja voimamme, apu hädässä, joka on aina läsnä. Siksi emme pelkää.” Psalmi 46:1,2

Jerusalemin kaatuminen

Avainjae: ”Sillä Herran viha oli tullut Jerusalemin ja Juudan päälle, niin että hän lopulta hylkäsi heidät kasvoiltaan. Silloin Sidkia kapinoi Babylonian kuninkaa vastaan.”

2. Kuninkaiden kirja 24:20

Valitut raamatunjakeet:

2. Kuninkaiden kirja 24:18-20; 25:1-21

”Ne, jotka eivät muista menneisyyttä, ovat tuomittuja toistamaan sitä.” (George Santayana, *The Life of Reason*, 1905). Muinaisen Israelin kansa joutui tämän totuuden uhriksi. Israel ja Juuda, joissa oli ollut muutamia hyviä kuninkaita, mutta monia pahoja kuninkaita, kuluttivat loppuun Herran heitä kohtaan osoittaman armon ja kärsivällisyyden. Heidän menneisyytensä ei vaikuttanut heidän nykyhetkeensä, ja sen seurauksena heidät tuomittiin. Assyrian kuningas Salmanassar oli tuhonnut kymmenen heimon Israelin kuningaskunnan noin 135 vuotta ennen Sidkian tappiota (2. Kuninkaiden kirja 18:9-12). Sen sijaan, että Sidkia olisi ottanut oppia historiasta, hän päätti uhmata Jumalan tuomioita.

Profeetta Jeremia ilmoitti selvästi tulevista tuomioista ja siitä, miten Juudan tulisi oikein reagoida. "Näin sanoo Herra: Joka jää tähän kaupunkiin, se kuolee miekkaan, nälänhätään ja ruttoon; mutta joka menee kaldealaisille, se jää eloon; hänen henkensä on hänelle palkkansa, ja hän jää eloon. Näin sanoo Herra: Tämä kaupunki annetaan varmasti Babylonian kuninkaan armeijan käsiin, ja se valloittaa sen." (Jeremia 38:2-3) Toisin sanoen: "Nöyrytkää Jumalan voimakkaan käden alle. Antautukaa kaldealaisille, hyväksykää tämä jumalallinen rangaistus, niin te jätte henkiin. Vastustakaa, niin te kuulette varmasti tauteihin, nälkään tai väkivaltaan." Hylkäämällä nöyryyden ja omaksumalla ylimielisyyden, Sidkia valitsi vastarinnan tien. Hän ei uskonut eikä luottanut Jumalan voimaan.

2. Kuninkaiden kirja 24:18-20

Voimme ottaa opiksemme tästä kertomuksesta ja soveltaa sitä kristilliseen elämäämme. Ensisijaisesti, tottele Jumalaa. Älä etsi " muita vaihtoehtoja" hänen tahdonsa toteuttamiseksi. Kristitylle ei ole muita vaihtoehtoja. "Pukeutukaa nöyryyteen, sillä Jumala vastustaa ylpeitä, mutta antaa armon nöyryille. Siksi nöyryyttäkää itsenne Jumalan voimakkaan käden alla, jotta hän voi korottaa teidät aikanaan, ja

heittäkää kaikki huolenne hänen päälle, sillä hän huolehtii teistä.” 1. Pietarin kirje 5:5-7

Tuntuuko Jumalan tahto epämiellyttävältä, vastenmieliseltä maallisille haluilemme? Mieti kuningas Salomon välittämää viestiä: ”Poikani, älä halveksi Herran kuritusta äläkä inhoa hänen nuhteluaan, sillä Herra nuhtelee sitä, jota hän rakastaa, niin kuin isä nuhtelee poikaa, johon hän on tyytyväinen” (Sananlaskut 3:11–12). Apostoli Paavali tarjoaa kauniin näkemyksen Salomon neuvosta: ”Meillä on ollut ihmisisiä isiä, jotka ovat kurittaneet meitä, ja me olemme kunnioittaneet heitä. Eikö meidän pitäisi vielä paljon enemmän alistua henkien Isälle ja elää? Sillä he kurittivat meitä muutaman päivän ajan, niin kuin heille parhaiten sopi, mutta Hän kurittaa meitä meidän parhaaksemme, jotta me saisimme osan Hänen pyhydestään.” Heprealaiskirje 12:9-10

Jos kuningas Sidkia olisi ymmärtänyt tämän, kuten me olemme ymmärtäneet, hän olisi ehkä valinnut alistua Herralle ja jäänyt eloon. Jumalan kuritukset koetaan yleensä rangaistuksina. Jossain määrin se onkin niin. Suurempi opetus ja oivallus on kuitenkin se, että Hänen kurituksensa on meidän eduksemme. Se edistää jumalisuuden kasvua. Jumala kurittaa meitä auttaakseen meitä. Jos Juuda olisi totellut, he

olisivat jääneet henkiin Jerusalemin tuhosta huolimatta. Kristityille Jumalan kurituksen hyväksyminen on heidän edukseen, jotta he voivat olla "osallisia hänen pyhydestään".

Ezekielin merkki

***Avainjae: ”Ezekiel on teille merkki; teidän on tehtävä kaikki, mitä hän on tehnyt, ja kun tämä tapahtuu, te tiedätte, että minä olen Herra Jumala.”
Hesekiel 24:24***

***Valitut raamatunjakeet:
Hesekiel 24:15-27***

Ezekielin merkki on tuskallisen syvälinen. Hänen vaimonsa, jota Herra kuvaili ”silmiesi haluksi”, kuolisi äkillisesti – ”yhdellä iskulla”. Menetyksen ja surun tunteita pahentaen Herra käski Ezekielia olemaan ilmaisematta suruaan julkisesti. ”Älä sure, älä itke, äläkä vuodata kyynelitä. Huokaile hiljaa, älä sure kuolleita; sido turbaani päähäsi ja laita sandaalit jalkoihisi; älä peitä huuliasi, äläkä syö ihmisten surun leipää. Niin minä puhuin kansalle aamulla, ja illalla vaimoni kuoli; ja seuraavana aamuna tein niin kuin minulle oli käsketty.” Hesekiel 24:16-18

Mikä saattoi auttaa Hesekielia kantamaan tämän raskaan käskyn? Uskomme, että hänen elinikäinen omistautumisensa Jumalalle, jota leimasi kuuliaisuus

ja palveleminen, oli kehittänyt syvälle juurtuneen uskon; uskon, jota Job ilmaisi sanoilla: "Vaikka hän minut surmaisi, minä silti luottaisin häneen." Job 13:15

Tunnustamme, että jumalallinen viisaus oli toiminnassa, kun Jumala muutti Hesekielin henkilökohtaisen tragedian Israelin kansalliseksi opetuksesi. Miten nämä kaksi tapahtumaa liittyivät toisiinsa? Niillä oli yksi yhteinen asia, joka tunnustettiin "silmiesi haluksi". Hesekielille se oli hänen vaimonsa. Israelille se oli Salomon temppeli, heidän kansallisen politiikkansa symboli.

Israelilaiset olivat ilmeisesti uteliaita profeetan käyttäytymisestä. Oli outoa, että hän ei surrut vaimoaan, ja he tiesivät, että Hesekielin teoilla oli usein jumalallinen tarkoitus ja merkitys. He kysyivät siitä. Ihmiset sanoivat hänelle: "Etkö aio kertoa meille, mitä nämä asiat merkitsevät meille, kun käyttäydyt näin?" Hesekiel 24:19

Ezekiel vastasi heille: "Minulle tuli viesti Herralta, ja minua käskettiin välittämään tämä viesti Israelin kansalle. Näin sanoo Herra, Herra: Minä saastutan temppelini, teidän turvallisuutenne ja ylpeytenne lähteen, paikan, josta sydämenne iloitsee. Poikanne ja tyttärenne, jotka jätitte Juud an, surmataan miekalla. Sitten teette niin kuin Ezekiel on tehnyt.

Ette surra julkisesti tai lohduta itseänne syömällä ystävien tuomia ruokia. Päänne pysyvät peitettyinä, ettekä riisu sandaalejanne. Ette surra tai itke, vaan kuihdutte syntienne tähden. Valitatte keskenänne kaikesta pahasta, mitä olette tehneet.” jakeet 20–23

Temppeli tuhottaisiin, kansallinen hallinto hajottaisi ja Israelin kansa vietäisiin vankeuteen tai tapettaisiin. Siten Hesekiel oli ”merkki”, kuten avainjakeessamme todetaan. Onnettomuus tapahtui, eikä mikään suru voinut sitä estää. Israel vietiin vankeuteen Babyloniaan. Israelin kansan kollektiivinen omatunto oli surun murtama, mikä tuotti kauniin runon, joka löytyy Psalmin 137. ”Babylonin virtojen rannalla istuimme ja itkimme, kun ajattelimme Jerusalemiä. Panimme harppumme pois ja ripustimme ne poppeliin oksille. Sillä vangitsijamme vaativat meiltä laulua. Vainoojamme vaativat iloista ylistyslaulua: ’Laulakaa meille yksi Jerusalemin lauluista! Mutta kuinka voimme laulaa Herran lauluja pakanamaassa? Jos unohdan sinut, Jerusalem, niin oikea käteni unohkoon harpun soittamisen. Kieleni tarttukoon suulakeni, jos en muista sinua, jos en tee Jerusalemista suurinta iloani .” (Psalmit 137:1-6). Ezequielin merkki herättää syvää surua.

Kansalle annettu varoitus

***Avainjae: ”Sinä, ihmisen poika, minä olen
asettanut sinut vartijaksi Israelin huoneelle;
sinun on kuultava minun suustani sana ja
varoitettava heitä minun puolestani.”
Ezekiel 33:7***

***Valittu raamatunkohta:
Hesekiel 33:7-20***

Joillakin on taipumus tarkastella Hesekielin kirjaa uutuuden näkökulmasta. Tämän seurauksena on kirjoitettu kirjoja, joissa esitetään, että profeetta kuvasi kohtaamistaan vierailijoita toiselta planeetalta. [Tämä ei ole tämän lehden toimituskunnan näkemys.] Toiset ovat kiinnostuneita apokalyptisesta skenaariosta, jossa esiintyy ”Gog ... Magogista” -niminen hyökkäävä joukko. (Ezekiel 38:2). Tämä joukko hyökkää Israeliin ja käynnistää Harmagedonin taistelun. Hesekielin viimeisissä luvuissa löydämme lupauksen uudesta temppelistä ja vihjeitä tulevasta tuhatvuotisesta kunniasta.

Nämä aiheet ovat erittäin kiinnostavia Raamatun tutkijoille, mutta on hyvä pitää mielessä toinen taso

opetuksessa tässä kiehtovassa kirjassa. Se on vastuun kantaminen. Ole valpas ja uskollinen vartija. Huolehdi Jumalan kansan turvallisuudesta ja hengellisestä hyvinvoinnista. Kristityt tekevät hyvin, kun seuraavat Ezequielin esimerkkiä tässä asiassa. Vastaamme teoillamme ikiaikaiseen kysymykseen, joka esitetään 1. Mooseksen kirjassa 4:9: "Olenko minä veljeni vartija?" vastaamalla painokkaasti: "Kyllä, olen."

Avainjakeemme vahvistaa Ezequielin aiemman tehtävän Herralta olla vartija. Tähän tehtävään Jumala oli lisännyt: "Kun minä sanon jumalattomalle: Sinä kuolet varmasti, etkä anna hänelle varoitusta, etkä puhu varoittaaksesi jumalatonta hänen jumalattomasta tiestään, pelastaaksesi hänen henkensä, niin se sama jumalaton mies kuolee syntinsä tähden, mutta minä vaadin hänen verensä sinun kädestäsi. Mutta jos sinä varoitat jumalatonta, eikä hän käänny jumalattomuudestaan eikä jumalattomasta tiestään, hän kuolee syntinsä tähden, mutta sinä olet pelastanut sielusi. ... Jos sinä kuitenkin varoitat vanhurskasta, ettei hän tee syntiä, eikä hän tee syntiä, hän varmasti elää, koska hän otti varoituksen vastaan, ja sinäkin olet pelastanut sielusi." Hesekiel 3:18-21

Emme kannata muiden ihmisten elämään sekaantumista, vaan pikemminkin heidän ohjaamistaan ja kasvattamistaan. Paavali kehotti: ”Jos siis on Kristuksessa lohdutusta, jos on rakkauden lohdutusta, jos on Hengen yhteyttä, jos on rakkautta ja laupeutta, täyttäkää minun iloni olemalla yksimielisiä, rakastamalla toisianne, olemalla yhtä mieltä, yhtä mielisiä. Älkää tehkö mitään itsekkäästä kunnianhimosta tai ylpeydestä, vaan olkaa nöyriä ja pitäkää toisia parempina kuin itseänne. Älkää kukin ajatelko vain omaa etuaan, vaan myös toisten etua.” Filippiäiskirje 2:1-4

Vartijoina toimien olemme tietoisia raamatullisista rajoistamme. Jeesus Kristus on kirkon pää. Me olemme vain hänen kanssatyöntekijöitään, jotka pyrkivät noudattamaan hänen opetustaan, että se, joka haluaa olla suuri Jumalan silmissä, on oltava palvelija. (Matteus 23:11; Johannes 13:14-16). Pietari neuvoi viisaasti: ”Paimentakaa teidän keskuudessanne olevaa Jumalan laumaa, toimien valvojina, ei pakosta vaan vapaaehtoisesti, ei ahneuden vuoksi vaan innokkaasti, ei hallitsijoina teille uskottujen yli, vaan esimerkkinä laumalle.” 1. Pietarin kirje 5:2,3

Jumala antoi lopulta Ezequielille sanat ja näyn paimentaa Israelia. Olkoon niin myös meidän kohdallamme. Ollessamme valppaina muistamme:

”Jollei Herra rakenna taloa, turhaan rakentajat rakentavat. Jollei Herra vartioi kaupunkia, turhaan vartijat vartioivat.” Psalmi 127:1

Ezekielin näky Jumalan valtakunnasta

***Avainjae: ”Joen rannalla, tällä ja tuolla puolella,
kasvaa kaikenlaisia ruokapuita; niiden lehdet
eivät kuihtu, eikä niiden hedelmät lopu. Ne
kantavat hedelmää joka kuukausi, koska niiden
vesi virtaa pyhätöstä. Niiden hedelmät ovat
ruokaa ja niiden lehdet lääkettä.”
Hesekiel 47:12***

***Valitut raamatunjakeet:
Hesekiel 47:1-12***

Avainjakeemme ennakoi tuhatvuotisen valtakunnan kirkkautta – sen täyttymystä, jota olemme rukoilleet vuosisatojen ajan: ”Tulkoon sinun valtakuntasi. Tapahtukoon sinun tahtosi, niin maan päällä kuin taivaassa.” (Matteus 6:10). Tuon ajan siunaukset liittyvät jokeen, joka virtaa Jumalan temppelistä. Profeetta Sakarja tunnisti sen veden ainutlaatuisen ominaisuuden: se on elävää vettä! ”Sinä päivänä elävöittävä vesi virtaa Jerusalemistä, puolet kohti Kuollutta merta ja puolet kohti Välimerta, virraten jatkuvasti sekä kesällä että talvella. Ja Herra on

kuningas koko maan päällä. Sinä päivänä on yksi Herra – vain hänen nimeään palvotaan.” Sakarja 14:8,9

Tämän päivän oppitunnin valittu raamatunkohta kuvaa joen kasvua. Kun vesi ensin virtaa temppelistä, Hesekiel huomaa, että tuhat kyynärää veden lähteestä se ulottuu hänen nilkkoihinsa. Kun hän etenee tuhat kyynärää alavirtaan, vesi ulottuu hänen polviinsa. Vielä tuhat kyynärää, ja vesi ulottuu hänen vyötäröönsä. Neljällä tuhannella kyynärällä veden tulva muuttuu joeksi, jota Hesekiel ei voi ylittää. Joki oli niin syvä, että sen ylittäminen olisi vaatinut uimista. Tämä sopii hyvin käsitykseemme siitä, että Jumalan kunniakas valtakunta täyttää vähitellen, mutta väijäämättä, koko maan. Tulokset ovat vaikuttavia. ”He eivät tee pahaa eivätkä tuhoa koko minun pyhällä vuorellani, sillä maa on täynnä Herran tuntemusta, niin kuin vedet peittävät meren.” Jesaja 11:9

Ezekielillä oli tämän kokemuksen aikana jumalallisesti määrätty opas (Ezekiel 40:2-4). Hänen oppaansa oli varoittanut häntä: ”Katso silmilläsi ja kuuntele korvillaasi, ja kiinnitä mielesi kaikkeen, mitä minä sinulle näytän, sillä sinut on tuotu tänne, jotta voisit näyttää ne sinulle. Ilmoita Israelin huoneelle kaikki, mitä näet” (jae 4). Ezekielille puhunut henkilö

esitti mielenkiintoisen kysymyksen veden näyn jälkeen. ”Hän sanoi minulle: ’Ihmisen poika, oletko nähnyt tämän?’” (Ezekiel 47:6). Tämän näyn merkitys korostettiin profeetalle ja myöhemmin myös meille.

Sen jälkeen Hesekiel vietiin joen rannalle. Hänen oppaansa sanoi symbolisella kielellä: ”Tämä vesi virtaa itäisiin alueisiin, laskee laaksoon ja virtaa mereen. Kun se saavuttaa meren, sen vedet puhdistuvat. Ja kaikki elävät olennot, jotka liikkuvat, elävät siellä, minne joet virtaavat.” Sitten löydämme avainjakeemme sanat (Ezekiel 47:8,9,12). Apostoli Johannekselle annettu ilmestys vahvistaa Ezekielin kokemuksen. ”Hän näytti minulle puhtaan elämän veden virran. ... Virran molemmin puolin oli elämän puu, joka kantoi kaksitoista hedelmää, ja jokainen puu tuotti hedelmää joka kuukausi. Puun lehdet olivat kansojen parantamiseksi.” (Ilmestyskirja 22:1,2). Hesekielin näky inspiroi meitä edelleen!

Olkaa rohkeita

”Olkaa rohkeita, ja hän vahvistaa sydämenne, te kaikki, jotka toivotte Herraa.”

Psalmi 31:24

Raamattu rohkaisee Herran kansaa olemaan täynnä uskoa, toivoa, luottamusta ja varmuutta. Kun katsomme maailmaa, näemme erityisiä syitä, miksi näin pitäisi olla. Suurin osa maailman ihmisistä on täynnä pelkoa, ahdistusta, epäluottamusta ja huolta. Tästä syystä he eivät pysty hyödyntämään elämän mahdollisuuksia parhaalla mahdollisella tavalla. He näkevät synnin ja ongelmien sudenkuopat monissa eri suunnissa, ja siksi heillä on syytä olla epäluuloisia ja pelokkaita.

Todelliset kristityt ovat kuitenkin tulleet erityiseen suhteeseen Jumalan kanssa, ja Jumala heidän kanssaan. Hän on vakuuttanut heille, että hän valvoo heidän asioitaan, mitä he eivät olisi kokeneet, jos he eivät olisi tulleet suhteeseen hänen kanssaan. Siksi heidän tulee toivoa ja luottaa häneen. Heidän tulee kuunnella sitä, mitä hän on sanonut, ja rohkaistua

ajatuksella, että kaikki heidän kokemuksensa ovat hänen valvonnassaan. 2. Korinttolaiskirje 4:15-17

Jumalan kansa on astunut ulos maailmasta ja liittynyt Herran Jeesuksen Kristuksen lippuun – vanhurskauden, totuuden, pyhyiden ja synnin vastustamisen lippuun. Heitä ahdistavat voimakkaat viholliset. Heitä vastaan asettuu itse Saatana, joka pyrkii vastustamaan heitä, kuten hän on vastustanut kaikkia Jumalan suunnitelmia. Hän ei voi hyökätä suoraan Herraa vastaan, mutta hän voi hyökätä Hänen suunnitelmaansa ja niitä vastaan, jotka uskovat Häneen. Saatana oli se, joka yllytti mellakoihin, levottomuuksiin ja vainoihin Jeesuksen ja apostolien aikana, ja joka on sittemmin aiheuttanut Herran kansan sortoa. 2. Korinttilaisille 2:11; 11:14; 2. Tessalonikalaisille 2:7-10; 1. Pietarin 5:8,9

Saatana ei ole tehnyt näitä asioita omalla kädellään, vaan harhaanjohtettujen palvelijoidensa kautta (2. Tess. 2:11). Hän on aina vastustanut vanhurskautta ja kaikkia vanhurskautta rakastavia. Tästä syystä kristittyjen on oltava rohkeita, sillä jos he antavat vastustajan murtaa rohkeutensa, tämä voi pian poistaa heidät kokonaan taistelusta. Vetäytyvä sotilas, joka on menettänyt rohkeutensa, on taistelussa hyödytön. Sen sijaan, että menettäisimme rohkeutemme, meidän tulee luovuttaa maalliset intressimme Isällemme ja luottaa

siihen, että hän ohjaa meitä nykyisessä elämässä ja kääntää kaiken hyväksi, jotta se olisi ” ” niille, jotka ovat ”kutsutut hänen tarkoituksensa mukaan”. Roomalaiskirje 8:28

Vihollisen lisäksi meitä vastustaa myös maailman yleinen henki. Maailma pitää meitä usein typerinä, kun ajattelemme, että meillä on jokin erityinen jumalallinen valvonta. Tällainen henki saattaa hiljaa sanoa meille: ”Jumala on luonut kaikki maailmat, tuhannet enkelit ja kaiken universumissa. Luuletko, että hänellä on jokin erityinen kiinnostus sinua kohtaan? Jos Jumala on olemassa, hän on niin suuri ja me niin pieniä, että hän ei voi kiinnittää meihin mitään huomiota.” Näin uskomme voi horjua. Meidän on oltava rohkeita ja luotettava Herraan. Kuten Paavali sanoo: ”Me emme ole saaneet maailman henkeä, vaan Jumalan hengen.” 1. Korinttolaiskirje 2:12

Lisäksi meillä on oma langennut lihamme. Jokaisella meistä on itsessämme, omassa ruumiissamme, erittäin pelottava vastustaja. (Roomalaiskirje 7:18,25). Raamattu kertoo, että kun annoimme itsemme Herralle ja hän antoi meille Pyhän Henkensä, aloimme muutoksen prosessin ja meistä tuli alkioita uusista luoduista ”Kristuksessa”. (Roomalaiskirje 12:1,2; 2. Korinttolaiskirje 5:17).

Tämä alkio, uusi luomus, uusi mieli, tahto ja luonne, kehittyi kuolevaisessa ruumiissamme, kunnes ylösnousemuksen tai hengellisen syntymän hetkellä siirryimme maallisesta tilasta taivaalliseen, iiseen tilaan. ”Se [uusi olento] kylvetään turmeltuneena, se herätetään turmeltumattomana; se kylvetään häpeässä, se herätetään kunniassa; se kylvetään heikkoudessa, se herätetään voimassa; se kylvetään luonnollisena ruumiina, se herätetään hengellisenä ruumiina.” 1. Korinttilaisille 15:42-44

Siitä huolimatta, kun olemme lihassa, meillä on kaikki sen langenneet taipumukset, joita vastaan meidän on taisteltava. Samalla, uusina luomuksina, olemme hylänneet nämä – olemme kääntäneet selkämme synnille (Roomalaiskirje 6:1,2,11,12). Olemme vaihtaneet maalliset intressit ja toiveet taivaallisiin intressiin ja toiveisiin. Herra koettelee meitä päivittäisissä kokemuksissamme. Meidän on oltava aina valppaina voittaaksemme lihan. Sen taipumusten voittaminen vaatii paljon rohkeutta. Vielä enemmän rohkeutta vaatii se, että samalla kun taistelemme jatkuvasti lihamme heikkouksia ja haavoittuvuuksia vastaan ja voittamme ne suurelta osin, meidän on lisäksi ryhdyttävä uhrauksiin ja palvelemaan Herraa. Kaikki tämä vaatii paljon rohkeutta, ja itseämme varten emme ole riittävän vahvoja. 2. Korinttilaisille 3:5; Filippiläisille 3:3

Meitä kehoitetaan luottamaan Herraan ja meille vakuutetaan, että ”kaiken voimme Kristuksessa, joka meitä vahvistaa” (Fil. 4:13). Hänen voimansa on ainoa, joka riittää meille. Tarvitsemme kaiken rohkeutemme, kaiken uskomme ja toivomme – kaikki hyödylliset elementit, jotka voimme ottaa mukaan taisteluun – voittaaksemme lopullisen voiton (). Herra kuitenkin antaa meille riittävän armon, jotta voimme olla voittajia (2. Korinttilaisille 12:9; Heprealaisille 4:16). Tämä ei tarkoita, että kukaan meistä eläisi täydellistä elämää tai että meillä olisi aina täysi rohkeus. Saatamme epäonnistua ajoittain, mutta rakastava taivaallinen Isämme johdattaa meitä eteenpäin, ja opimme arvokkaita asioita virheistämme.

Erilaisia rohkeuden muotoja

Jotkut, joilla on vahvempi usko ja toivo ja joiden mieli on täysin keskittynyt Herraan, ovat edenneet rohkeasti. Tämä on ”hyvää rohkeutta” siinä mielessä, että se on vahvaa rohkeutta, oikeaa rohkeutta. Voimme yhdistää tekstiimme ajatuksen, että ”toivomme Herraan” on tuettava ja vahvistettava hyvällä rohkeudella, oikealla rohkeudella, jumalallisella rohkeudella.

On myös rohkeutta, joka syntyy ylpeydestä ja joka sanoo: ”Älä peräänny. Älä anna kenenkään ohittaa sinua.” Taistelussa sotilaat voivat kilpailla keskenään halustaan tehdä jotain erityisen näkyvää, mikä tuo heille johtajansa tai tovereidensa suosionosoitukset. He tarvitsevat jotain, joka inspiroi heitä – ehkä halun maineeseen – jotta heillä olisi rohkeutta vaarantaa oma henkensä tai riistää muiden ihmisten henki. Tämä on sellainen rohkeus, joka näennäisesti auttaa heitä voittamaan taistelun, vaikka se onkin kelvoton motiivi rohkeuden inspiroimiseksi.

Oikeista periaatteista kumpuava rohkeus, joka perustuu uskoon ja luottamukseen Herraan, ei kuitenkaan ole röyhkeää tai kerskailevaa, vaan jaloa ja Jumalalle mieluista. Sen lähde on ymmärrys siitä, mitä Jumala on luvannut, että hän valvoo meitä ja haluaa meidän olevan hänen Poikansa kanssaperillisiä hänen valtakunnassaan. (Roomalaiskirje 8:17; Ilmestyskirja 3:21). Hän koettelee meitä perusteellisesti nähdäkseen, osoittaudummeko uskollisiksi. Tämän rohkeuden on aina oltava oikealla tavalla toimimista – Herran tavalla.

Kehotus koskee kaikkia tilanteita

Tämä kehoitus oikeaan rohkeuteen vaikuttaa meihin kaikilla elämän osa-alueilla, olimmepa sitten missä

tahansa tilanteessa. Se koskee myös henkilöitä, joilla on valtaa ja vaikutusvaltaa – heidän tulisi olla riittävän rohkeita tekemään oikein, eli sitä, mitä pidetään Herran tahdona. Tällainen rohkeus sanoo meille: ”Tee velvollisuutesi, mikä tahansa Herran tahto sinulle onkaan. Toivo Herrasta, vaikka motiivisi usein ymmärretään väärin.” Meidän tulisi olla rohkeita puolustamaan sitä, mikä on oikein, riippumatta siitä, saammeko palkkion tässä elämässä vai tulevassa elämässä, joka on . Muistamme Herran sanat Joosualle, kun tämä aloitti johtajuutensa Israelissa: ”Ole vahva ja rohkea. Ole huolellinen noudattamaan kaikkia lakeja, ... älä poikkea niistä oikealle tai vasemmalle.” Joosua 1:7

Kehotus olla rohkea koskee myös kristittyjä liikemiehiä. Maailmalliset ystävät saattavat sanoa: ”Sinä epäonnistut liiketoiminnassasi. Et voi mainostaa liiketoimintaasi. Jos kerrot totuuden, ihmiset eivät tule sinun luoksesi, vaan menevät paikkaan, jossa heille kerrotaan valheita.” Jos kristitty noudattaa tällaista neuvoa, hän voi tehdä suurempaa liiketoimintaa, mutta epäonnistuu elämänsä tärkeimmässä asiassa – vanhurskaan luonteen kehittämisessä ja harjoittamisessa.

Sama pätee kaikkiin Herran pyhitettyihin ihmisiin, riippumatta heidän tilanteestaan tai asemastaan

tässä elämässä. Jokaisen tulee puolustaa oikeita periaatteita eikä olla pelkurimainen tai pelokas ilmaisemaan kristillistä luonnetta sanoin ja teoin. (Joh. 3:21; Jaak. 1:22,25). Kun periaate on vaakalaudalla, meidän tulee ottaa kanta ja sanoa ”Ajattelen näin ja näin, ja minun on pakko pysyä kannassani. Tyydyn tekemään sen, minkä koen velvollisuudekseni, enkä halua pakottaa muita, mutta pysyn uskollisena periaatteille, joihin olen tullut uskomaan.” Näin jopa ne, jotka ajattelevat eri tavalla, tietävät, että heille puhuva on vakuuttunut asiasta ja rohkea ilmaisemaan sitä rehellisesti ja vilpittömästi. Roomalaiskirje 12:17

Uskoon suhteutettu rohkeus

Kaikkien Kristuksen jalanjäljissä kulkevien elämässä on koettelemuksia ja vaikeuksia. Oikeanlainen rohkeus löytää tilaisuuden toteutua jokaisessa Jumalan lapsessa. Tämä on se rohkeus, jota Herra etsii ja joka on löydyttävä voittajista. Vain heille annetaan paikka taivasten valtakunnassa. Siksi tekstimme opetus on: Olkaa rohkeita, sillä näin osoitamme uskomme Herraan. Ne, jotka toivovat häneen ja ovat uskollisia hänelle, ovat rohkeita suhteessa uskollisuuteensa ja uskoonsa. Matteus 9:29

Tällainen rohkeus tukee meitä kaikissa olosuhteissa. Herramme sanoi kerran opetuslapsilleen: ”Teidät viedään minun tähteni maaherrojen ja kuninkaiden eteen. ... Älkää huolehtiko siitä, miten tai mitä teidän tulee puhua, sillä teille annetaan sillä hetkellä, mitä teidän tulee sanoa.” (Matteus 10:18,19). Tässä ajatuksena näyttää olevan: ”Älkää olko huolissanne, jos teidät viedään vallanpitäjien eteen.” Herran kansalla on kaikissa olosuhteissa sellainen usko ja luottamus Jumalaan, että he käyttäytyvät rohkeasti ja luottavat jumalalliseen voimaan kaikissa elämän kokemuksissa.

Tapa, jolla Jumala antaa meille sanoja ja viisautta, voi vaihdella olosuhteiden mukaan. Se voi olla toisen henkilön ehdotus, ehkä jonkun toisen kokemuksen kuuleminen tai ehkä mieleemme tulee erityisen hyödyllinen raamatunlause. Ajatuksena on, että luotamme täysin Herraan emmekä ole pelokkaita. Heprealaiskirje 13:6

Herra osoitti edellä mainitut sanat opetuslapsilleen, jotka olivat oppimattomia miehiä. Heidän joutumisensa ”kuvernöörien ja kuninkaiden” eteen aiheutti heille luonnollisesti paljon pelkoa. Mitä heidän pitäisi sanoa? Miten he voisivat vastata noille miehille, noille suurille, oppineille miehille? Opetuslapset olivat hyvin nöyriä ja tunsivat

tietämättömyytensä, mutta Herra opasti heitä. Koulutus oli tuolloin paljon vähemmän yleistä kuin nykyään. Nykyään käytännöllisesti katsoen kaikki ovat saaneet jonkin verran koulutusta. Siitä huolimatta Herran vakuutus pätee yhä meihin, aivan kuten se päti hänen opetuslapsiinsa.

Jos olemme ahdingossa tai vaikeuksissa, meidän on muistettava, että Raamattu vakuuttaa meille: ”Herran enkeli leiriytyy niiden ympärille, jotka häntä pelkäävät [kunnioittavat], ja pelastaa heidät” (Psalmit 34:7). Tämä ajatus pitäisi saada meidät rauhoittumaan ja keräämään ajatuksemme, ja sen pitäisi antaa meille rohkeutta toimia, kun tiedämme olevamme läheisessä suhteessa Häneen. Näin voimme luottaa täysin Herraan. Lisäksi ymmärrämme, että emme ole tarpeeksi viisaita ymmärtämään täysin, mitkä ovat Jumalan tarkoitukset meitä kohtaan jokaisessa kokemuksessa. Emme siis tiedä, miten Herra saattaa päättää tässä tai siinä asiassa.

”Usko voi luottaa Häneen vakaasti”

Varhaiset opetuslapset pohtivat Jeesuksen itsestään ennustamia asioita. Pietari oli luottavaisesti sanonut hänelle: ”Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika!” (Matteus 16:16). Heidän on täytynyt ajatella: Kuinka Jumala voisi sallia, että hänelle tapahtuu mitään pahaa? Opetuslapset päättelivät, että hänen

sanomansa olivat vain kielikuvia, kuten kun hän sanoi heille, että heidän täytyy syödä hänen lihaansa ja juoda hänen vertaan (Johannes 6:53–56). Joten kun hän nyt sanoi: ”Ihmisen Poika on ... ristiinnaulittava”, he ajattelivat sen olevan yksi hänen omituisista sanonnoistaan, joita he eivät voineet ymmärtää. Matteus 26:2

Siksi opetuslapset olivat hyvin järkyttyneitä, ihmeissään ja hämmästyneitä, kun Jeesus pidätettiin ja vietiin juutalaisten sanhedrinin eteen, eikä hän käyttänyt voimiaan ja kaunopuheisuuttaan, vaan oli hiljaa ja antoi muiden vastustaa ja parjata itseään. Sitten heidän Mestari vietiin Pilatuksen eteen. Nyt opetuslapset ajattelivat, että Jeesus ei varmasti epäröi roomalaisen maaherran edessä! Siksi opetuslapset olivat jälleen yllättyneitä ja hämmästyneitä, kun asiat sujuivat niin päinvastoin kuin he olivat odottaneet. Silti tällainen toimintatapa Herramme puolelta oli välttämätön taivaallisen Isän suunnitelmassa, ei pelkästään Jeesuksen vuoksi, jotta hän voisi kärsiä ja sitten päästä kirkkauteensa, vaan myös maailman vuoksi, koska lunastushinta, täydellinen ihmiselämä, oli maksettava ”kaikkien lunnasena”. 1. Tim. 2:5,6; 1. Kor. 15:22; Room. 5:18

Jos Jumalan viisaudessa on jollain tavalla parasta satuttaa meitä ja nöyryyttää meitä, kuten tehtiin

Mestariamme kohtaan, meidän on oltava rohkeita. Hän vahvistaa sydämemme, koska me luotamme häneen ja luotamme siihen, että hän hallitsee kokemuksiamme. Tiedämme, että hän on liian viisas erehtyäkseen ja että on oltava jokin motiivi, jokin syy sille, että hän sallii tämän, mikä se sitten onkaan. Tiedämme varmasti, että pyhät ovat kallisarvoisia Herran silmissä ja että heitä rakastetaan ainutlaatuisella tavalla. Psalmit 17:8

Mikä tahansa asian lopputulos meille onkin, meidän on hyväksyttävä se Herralta tulevana, riippumatta siitä, pystymmekö ymmärtämään sen syyn vai emme. Meidän on pidettävä kiinni uskosta ja toivosta, vaikka tie olisi kivinen ja asiat näyttäisivät olevan täysin päinvastaisia kuin odotimme. "Odota Herra, ole rohkea, niin hän vahvistaa sinun sydämesi; odota, minä sanon, odota Herra." Psalmit 27:14